

Ця безмежна країна із електронною поштою
pogranychchya.com,
ця генетична мішанка, ці сусіди,
що воріженьки або дотичні,
ця народна розвага —
щовіку щороку білити дерева вапном,
бо, по-перше, це гарно,
а по-друге, так склалося історично.

Бо весна і війна, як завжди, паралельно,
бо треба картоплю садити,
рискаль і вила — інструменти народні,
та граблі — у центрі цієї сансари,
у цієї країни по цілому світу розкидані
(*вирвані із корінням*) діти
із генетичною пам'яттю регулярно приймати
(*краще би завдавати*) удари,

із пограничною впертістю інтелігентного
ходіння в народ,
із локальною амнезією, з незакритим гештальтом досі,
цю безмежну країну сотні раз рятували
диханням рот у рот
ті, що люблять.

І вона ще не вмерла, як співають дзвінкоголосі.

І мені болить — пам'ять і поперек —
від історичної фізкультури
(*підвелися_упали*) упродовж століть (з *колін_на_коліна*),
бо *pogranychchya.com* — це завжди
велика спокуса і авантюра —
покористатися з неї_безмежної
і звалити до якогось Берліна.

Бо тим, що не люблять — насправді однаково.
А нам тут жити і поживати.
Бо дорога кожна травинка її, кожне слово
і кожна її дорога.

Бо застрягає клубок у горлі — *підкресли потрібне* —
з каміння, а може, вати,
бо воли ревуть — і ніяк не вгамуються.
І чайка квилить небога.

Рак-самітник

— Привези мені мушель, — попросила у чоловіка, —
пару штук, небагато, щоб я просто собі нагадала,
що море і що весна — це буває насправді.

Він привіз —
підібрав на порожньому теплому пляжі,
заховав у кишеньку наплічника,
кілька годин літаком —
і ось вони, твої червоненькі казкові квіточки:
— Тішся, Ганю.

Торкалася мушель —
і посміхалася:
у піврічну зиму за пластиковим вікном,
у обличчя кандидатів у президенти
на численних білбордах,
у слова їхні порожні,
як оті мертві мушлі...

...а тоді...
Тоді з однієї вигулькнула тонесенька клешня.
А потім друга.
І очі вигулькнули.

То рак-самітник заховався у мушлю нічийну
на далекому, як світле майбутнє, пляжі —
та й прилетів нелегалом у мій кінець лютого.

Тинявся столом неприкаяно,
тягнуци на спині важке маскування —
ще самотніший, ніж зазвичай,
один-єдиний на цілу мою засніжену Україну...

А я спершу гуглила, чим його годувати,
та знаходила лише кулінарні рецепти,
що готувати із нього.

Тоді запропонувала йому котячий корм,
зробила басейник із підсоленою водою,

а врешті просто дивилася відсторонено,
як він, геть втомившись тягати мушлю,
просто собі виліз назовні —
маленький і безборонний —
без жодної броні
без жодного захисту
без жодного моря на сотні кілометрів довкола.

Просто помилка.
Просто так сталося.
Просто ніхто не винен.

Ми дивились одне на одного —
раки-самітники,
яких хтось знічев'я кинув у кишеньку наплічника
і привіз на абсурдну планетку Зе
у піврічну зиму на Об'їзній:
живіть собі, якщо зможете,
а не зможете — так сі стало.

Вісім мільярдів раків-самітників,
що тупцяють,
шукаючи сенсу,
шукаючи себе,
шукаючи одне одного
на кухонному столі із зеленою цератою
біля мисочки із підсоленою водою
у маленькій квартирці
найманій...

Синові

Він косить вперше — мій дорослий син.
Його коса, як сотні гільйотин,
стина кульбабам голови пухнасті —
безжально і усміхнено, як Бог.
(«А тут ми, мам, посіємо горох»)
Бо травень, бо настояні на щасті

і день, і ніч. Бо жаби й солов'ї —
співають! Бо любов — як буква ї —
така наївна і така прозора!
Бо літо, бо — гей-гей ще — літ і зим!
Бо косить син, і ангел косить з ним,
і береже, і подумки говорить,

як я говорю: «Травень промине.
Живи щ-о-м-и-т-т-ю, щоб не було “не”:
(не долюбив, не зважився, не втримав).
Живи — як дихай — глибоко. Живи,
як у бою підносять прапори —
на себе сподіваючись й на диво».

Він косить — вжить! Він косить травень — вжить!
Життя біжить, немов ріка біжить,
і дні в стіжок складуться, ніби трави.
Скуштуй усі, впізнай усі в лице,
бо цей мине, і цей мине. І це
солодке літо промине ласкаве,

як я урешті — тихо, навпрошки
піду за обрій. Та твої стежки —
немов нитки безмежні в гобелені...
...Він косить вперше: дзвякання коси,
зітхання саду, бджілок голоси,
і світ, і ріки трав — такі зелені.

